

“Vind je het goed als ik mijn speech even aan jou voorlees?” vroeg ze aan Amber.

Haar dochter knikte en ging er voor zitten. Laura had een speech geschreven, die begeleid zou worden door foto's uit haar verleden. Sofia met haar op schoot. Haar vader, die haar twee jaar jongere broer, Zeno, op de schommel duwde. Hun trouwe viervoeter James. Foto's van vakanties in Italië. Later foto's van Sofia met Amber op schoot. Amber moest al deze foto's er voor nu maar even bij denken.

Toen ze klaar was met haar speech, keek Laura naar Amber. Zij had tranen in haar ogen.

“Mam,” zei ze, “prachtig, echt waar.”

Na de begrafenis zouden ze teruggaan naar de boerderij om een glas op oma te heffen.

De dag van de begrafenis brak aan. Het was een koude dag. De zon die doorbrak, maakte veel goed. De speech verliep vlekkeloos en iedereen liep achter elkaar de kleine begraafplaats op. Laura keek het gezelschap rond. Er waren familieleden die ze jaren niet had gezien, maar ook lieve buurtjes en naaste vriendinnen met hun echtgenoten. Ook vriendinnen van Amber, vrienden en kennissen van haar moeder en wat collega's.

Haar blik bleef hangen bij een man van Sofia's leeftijd. Hij droeg een grijze baard. Zijn huid was door de zon gebruind. Een keurige stropdas kwam boven zijn donkerblauwe jas uit en hij droeg een grijze hoed. Ze kende hem niet, maar Sofia deed vrijwilligerswerk. Het zou zomaar een bekende uit die

kring kunnen zijn. Op de boerderij kon ze straks kennis met hem maken.

Gelukkig had Laura van tevoren hulp geregeld om, eenmaal op de boerderij, de gasten te voorzien van hapjes en drankjes. Amber en haar vriendinnen deden hun uiterste best om haar te ondersteunen. Iedereen zat rondom de open haard van Sofia en het was zelfs gezellig te noemen.

Inmiddels waren alle gasten voorzien van drinken. Ze keek het gezelschap rond om de man met de grijze baard te vinden. Deze had blijkbaar geen gebruik gemaakt van de uitnodiging om na de begrafenis mee te gaan. Ze nam Anton, de broer van Sofia, in vertrouwen toen hij van het toilet kwam, om te vragen wie dat heerschap was. Ze beschreef de man zoveel mogelijk. Getint uiterlijk met een mooie hoed. Anton leek even te schrikken tijdens deze beschrijving. Na enkele seconden herpakte hij zich en zei hij dat hij geen idee had wie deze man was. Hij draaide zich om en voegde zich snel weer bij het gezelschap in de huiskamer, Laura verbaasd achterlatend. Anton wilde hier duidelijk niets over kwijt. Ze was overtuigd dat hij wist wie de onbekende man was. Ze liep naar de anderen toe, maar het liet haar niet los. Deze man heeft duidelijk een connectie met Sofia gehad, dan wel met iemand anders binnen onze familie, want anders verschijn je toch niet op deze begrafenis? Haar gevoel werd versterkt doordat Anton duidelijk de rest van de middag haar blik probeerde te vermijden.

Morgen zou ze hierover meer aan Zeno vragen.

De weken erna waren gevuld met het uitzoeken van Sofia's kleding en meubels. De dozen met fotoboeken en haar persoonlijke spullen liet ze nog even onberoerd. Amber had haar zinnen gezet op een kleine secretaire, waar ze altijd aan tekenende toen ze klein was. Zo goed en zo kwaad als het kon, sleepten ze de secretaire de trap op naar Ambers kamer. Bij het raam, in het zonnetje, kwam het rode hout goed uit. Amber zette er een lijstje op met een foto van oma en haar, zittend op een bankje in de tuin.

Zeno was op een zondagmiddag uitgenodigd om over de boerderij te praten. Dit was voor Laura een onderwerp waar ze wakker van lag. De boerderij voor haar alleen was veel te groot, maar ze wilde het gedeelte waar ze woonde niet zo maar opgeven. Ze woonde er zo fijn en in de loop der jaren had ze subtiele veranderingen aangebracht. Het was een thuis voor haar en Amber geworden, samen met Geisha, de cyperse kat.

Op de zondag dat Zeno zou komen, stond ze 's morgens al een appeltaart te maken. Hij was dol op appeltaart. De appels had ze vers bij de burens uit de bomen geplukt. Uiteindelijk werd het zo'n grote taart, dat hij zeker de helft mee naar huis kon nemen voor zijn vrouw en dochtertje.

Door haar keukenraam zag ze hem aankomen. Zeno leek het meest op Sofia. Voordat hij zijn vriendin leerde kennen, had hij het ene meisje na het andere versleten. De vrouw waarmee hij nu een relatie had, was blijkbaar de ware. Nog